

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnistvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Odgovor vis. c. kr. justič. ministerstva zastran slovenskih uradnih napisov.

Iz Šmarije pri Jelšah 15. februarja.

V štiridesetletni borbi svoji za enakopravnost našega jezika v c. kr. uradih priborili smo si vender toliko, da se mora s slovenskimi strankami načeloma slov. obravnavati; priborili smo važno pravico, da se nam zemljiške knjige morejo pisati v našem jeziku, ako mi sa mi tako hočemo itd. Slovensko uradovanje je torej ne samo že po osnovanih zakonih ampak tudi v posebnih ministerskih odlokah principijelno nam zagotovljeno in utrdilo se bode še bolj, ko bode imelo za vso Slovenijo prevažno juridično društvo „Slovenski Pravniki“ v Ljubljani tudi svoje praktične nasledke.

Naša sodišča dobivajo poleg drugih c. kr. uradov torej po naternem potu pragmatičnega razvitka tisto notranje lice, katero jedino jim na naših slovenskih tleh pristaja! Kakeršen pa si znotraj, takšnega se kaži pred vsem svetom tudi na zunanaj! Ali pa je tako pri nas? Ali neso slov. napisi na naših c. kr. uradih do danes še bele vrane? Tujec potujoč po naših krajih pač ne more spoznati in razbrati z uradnih napisov da potuje mej Slovani. Kdo je tega kriv? Naša mlačnost, nehajnost in popustljivost. Da nam naša osrednja vlada Dunajska tudi, kar se tiče slovenskih uradnih napisov, ne dela načelnih zaprek, ako ji potožimo nedostatke, kaže naslednji slučaj, ki ga je objavil že moj telegram dne 11. t. m. in kateri zdaj č. čitateljem „Slov. Nar.“ razlagam podrobneje. Ni Vam treba praviti, da so tudi pri nas v Šmariji na naših c. kr. uradih dozda samo nemški napisi, čeprav so ti uradi postavljeni za okraj, ki šteje mej 18.100 Slovenci samo 40 „Nemcev“. Bolelo nas je, kadarkoli smo pogledali na tiste tuje napise pa smo si mislili, ne bi li se dalo to kako predrugačiti? Meseca decembra prošlega leta poslali smo tri prošnje na Dunaj justičnemu ministerstvu, finančnemu in ministerstvu deželne brambe.

Odgovora c. kr. finančnega ministerstva (za davčni urad) in ministerstvo deželne brambe (za žandarstvo postajo, še pričakujemo; visoko c. kr. justično ministerstvo pa nam je že odgovorilo! Neki gospod, ki se je bil na dotično prošnjo prvi podpisal, dobil je te dni od tukajšnjega c. kr. okrajnega sodišča slovenski dopis, kateri slove od besede do besede takó:

„Št. 16.

Preč. g. J. J. v Šmariji.

Pritožba sub. /: se Vam kot prvoimenovanemu in tedaj (pravše: tor ej!) zastopnika pritožnikov s tem pristavkom dostavi (prav: dostavlja!) da so se po dognani preiskavi o predmetu potrebne naprave naročile.

To se Vam naznanje da (prav: naznanja!) vsled ukaza ces. kr. predsedstva visoke nadsodnije v Gradcu dne 6. svečana 1889 št. 1628 Pr.

Ces. kr. o krajna sodnija v Šmarji, dne 11. svečana 1889.

Ces. kr. uradni vodja,

L. S.

Doxat s. r.“

V prošnji svoji bili smo prosili za slovenski napis zunaj na sodnijskem poslopji, nadalje za slovenski pečatnik in za potrebne uradne tiskovine slovenske. Ker se uradne slov. tiskovine že itak same ob sebi razumevajo, ostaje samo še zunanji napis in pečatnik, kar nam bode visoko c. kr. justično ministerstvo oskrbelo. Mi popolnoma zaupamo v pomoč njegovo.

Usojali bi se opozoriti rodoljube naše po slovenskih pokrajinah, naj bi pošiljali jednake prošnje in to direktno na Dunaj in ako vsak okraj stori svojo dolžnost, dobijo v kratkem naši c. kr. uradi tudi zunanje lice takšno, kakoršno odgovarja prenovljenemu notranjemu. Kaj lahko je take prošnje sestaviti ondod, koder so okrajni zastopi in občine v narodnih rokah! Vigilantibus jura! Spoštujmo sami sebe, ako hočemo, da nas bodo spoštovali drugi. „A tkô sám sebi dobar nije, nije vreden, da ga sunce grije, kamo l' drugi da za njega mare!“ — pravi Palmović.

V Ljubljani 15. februarja

V Praških listih čitamo vest, ki je skoro ne moremo verjeti, vest, ki bi bila prevesela za vse cislitavsko časopisje in posebno za vse čitateljstvo. Rečenim listom se namreč z Dunaja javlja, da je justični minister izdal do vseh državnih pravdnistev naredbo, v kateri priporoča pravično in milo prakso pri presojevanji časniških člankov. V rečeni naredbi se nekda posebno poudarja, da se vlada stvarne in dostojne kritike ne boji, marveč, da je celo želi. S tega stališča naj državna pravdnistva presoajo časnikarske proizvode, s tega stališča naj uporabljajo tiskovnega zakona zelo raztezne paragrafe.

V marsičem justični minister, grof Schönborn, ni izpolnil jasnih nad, ki smo jih gojili ob nastopu njegovem, a glede tiskovne svobode nas je najprijetneje presenetil, ako se omenjena vest obistini. Tiskovna svoboda je tako dragoceno blago, da nam bode i v homeopatičnih kapljicah dobro došla. Dosedanje časnikarsko stališče je pač več nego žalostno in samo jeden pogled preko mejnih kolov, ki ločijo „cis“ in „trans“ zadoščuje, da dobimo dolge zobe, da se nam sline cede po tiskovni svobodi, kakeršno uživajo Arpadovi potomci.

Grof Schönborn je sicer jako odločna individualnost, ki odklanja vsakeršne nasvete, a baš radi tega bi mu bila rečena naredba v veliko čast. Ne samo, da bi iz nje smeli posnemati, da grof Schönborn tudi na ministerskem sedeži ni pozabil one dobe, ko je še sam stal v opozicije vrstah in sočutno opaževal opozicijskih časnikov neprestano obsojanje in gorje, temveč sklepali bi iz tega, da ima sedanji justični minister nekako širše obzorje, da je pravi državnik, ki ne vidi nobene nevarnosti za državo v tega ali onega lista izjavah, ki pa iz vseh glasil hoče nabrati narodov pravi glas in narodom nakloniti vsaj toliko tiskovne svobode, kolikor jo je za sedanjo dobo neobhodno treba.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 15. februarja.

Predvčeraj vsprejel je cesar, ki sedaj biva v Budimpešti, predsednika obeh zbornic ogerskih in nadžupana Budimpeštanskega. V Svojih odgovorih na njih nagovore dal je razumeti, da ima krona zaupanje v sedanjo vlado in želi, da se vsprejme vojni zakon, ter da obsoja izgrede, ki so se godili v Budimpešti. Cesar sicer teh stvari ni izrecno omenjal, a vender je vsakdo iz odgovorov lahko posnel ta zmisel.

Poulični izgredi v stolnici ogerske se še vedno ponavljajo. Predvčeraj zvečer so dijaki razsajali pred uredništvom „Nemzetovim“, potem so pa šli še pred policijsko poslopje, a tu so jo pa skupili. Osemdeset policijstov je je obkolilo in so jih več zapri. Nekateri so takoj zopet izpustili, več so jih pa obdržali v zaporu. Če bode policija vedno tako odločno postopala, bodo že zgubili veselje razgrajati.

Vnanje države.

Vlada bolgarska dobila je pismo od eksarha, v kateri jej pojasnjuje nazore svoje zastran sinode in kako naj bi se doseglo sporazumljenje. Ker se nekda eksarhovi nazori ujemajo z mnenjem vlade, je upanje, da se doseže sporazumljenje, ako bodo le episkopi hoteli nekoliko prijenjati.

V več mestih v Italiji hoteli so slaviti spomin delavca Siesa, katerega je bilo Milansko vojno sodišče leta 1853. obsodilo na smrt zaradi raznih nasilstev. Nameravale so se velike demonstracije, ki bi bile v prvi vrsti naperjene proti Avstriji, v drugej pa proti sedanji vladi italijanskej. Oblastva so pa s silo preprečila te demonstracije.

Senat francoski je tudi vsprejel zakon, da se bodo volitve za zbornico zopet vršile po okrajih. Ta zakon stopi pa v veljavo še le pri prihodnjih občnih volitvah. Dopolnilne volitve za sedanjo zbornico se bodo pa vršile še po starem zakonu.

Kakor smo bili omenili, je bilo na Francoskem vzbudilo veliko nevoljo, da nemško veleposlaništvo v Parizu ni hotelo potrditi potnega lista nekemu francoskemu vojaškemu zdravniku, da bi pohodil bolno mater svojo v Alzaciji. Sedaj pa baje hoče vlada nemška se bolj ozirati na podobne slučaje ter so dobila mejna oblastva ukaz, da smejo celo brez potnega lista puščati osebe čez mejo, če dokažejo, da gredo pohodit bolne sorodnike svoje.

Poslanec Munckel je v deželnem zboru pruskem spraval pravosodnjega ministra v veliko zadrego. V državnem zboru je trdil minister, da se zategadel zagovorni spis o Geffkenovi zadevi ni objavil, ker se še ni bil predložil. V deželnem zboru je pa moral minister priznati, da ni govoril resnice. Opravičiti nikakor ni mogel vladnega postopanja, ker je le preveč jasna pristranost, če se le zatožnica objavi, zagovorni spis pa ne. V Berlinu se že govori, da bode zaradi te blamaže morda moral minister še odstopiti.

Ekspedicija Ašinova, ki je odšla v Afriko, zadela je na nove težave. Kralj Melnik neče dopustiti, da bi skozi deželo njegovo šla v Abesinijo. Govori se, da se že misli vrniti zaradi tega, najbrž bode pa Ašinov le poiskal drug pot.

Dopisi.

Iz Kranja 14. februarja. [Izvirni dopis.]

„Qui s' excuse s' accuse“, kdor se opravičuje, se obdolžuje. Bridko resnico tega reka skušil je preteklo nedeljo tukajšnji dekan g. Anton. Kakor smo že poročali, zbralo se je dne 5. februarja v tukajšnji župnijski cerkvi za časa pogreba cesarjevičevega obilo ljudstva vseh stanov, da opravi tibo molitev po prerano umrlem. Nadalje se je obesila v noči od 4. na 5. dan februarja na drog mestne svetilnice na župniji črna zastava, kot odgovor na netaktnost g. dekana, kateremu se je zdelo neprilichno, razobesiti kak znak sožaljenja. Tudi je zvedel gosp. dekan Anton, da namerava razburjeno ljudstvo, ako se ne bi zvonilo za časa pogreba, poprijeti samo za vrvi, da skaže zadnjo čast ljubljenu cesarjeviču. To vse neizmerno bode g. dekana, kajti propal je sramotno s svojo ostentativno nelojalnostjo. V svoji onemogli jezi zavihtel je svoje pero in sestavil nek zagovor, kojega je bral raz leco preteklo nedeljo po jutranjej propovedi, h kateri zahaja većinoma le prosto ljudstvo. Začetkom svojega zagovora pripoveduje nam o žalostnem dogodku, kateri je pretresel celo Avstrijo. Ko bi bil imel g. dekan kaj takta, ostal bi bil pri tem in verjel bi bil morda kdo njegovim sožalnim besedam, a kmalu je sam dokazal, da so bile to le „krokodilove solze“, kajti takoj na to zašel je, kritikujoč sožalne pojave v našem mestu, v robate izraze, kojih se ne čuje niti v zakotnih gostilnicah in kojih bi nikdar ne pričakovali raz leco v hramu božjem, kjer naj bi se glasila le slava Vsegamogočnemu. Naj bi bil raje vrgel g. dekan

čez vse to plašč krščanske ljubezni, pod katerim bi on potreboval itak največ prostora!

Gospoda dekana močno grize, da se je kljub njegovemu nelojalnemu molku zbralo impozantno število občinstva vseh stanov v cerkvi in da je tako poučilo ljudstvo č. duhovščino, kaj da se spodobi pri takej priliki. — Kakor smo že omenili v zadnjem dopisu, prišel je vsak tiho in mirno in tako tudi ostal v cerkvi, ne da bi se bila zaklenila stranska vrata*). Tem bolj smo se tedaj čudili, da se je drznil g. dekan javno raz leco trditi, da so se nekateri nedostojno obnašali pri tihi molitvi — to je nesramna laž! Naj si nadalje g. Anton ne domišlja, da je prišlece vodila le strast in kljubovanje, kakor pravi. — Vsak prišel je le kot dober Avstrijec, v svesti si, da je to njegova dolžnost, in prepričani smo, da je imela tiha in skromna molitev zbranega občinstva več veljave pred Najvišjim, kakor glasna molitev onih, „ki molijo le z ustnicami, kojih duh je pa daleč od Mene“. Gotovo je pa bilo ljudstvo bolj zbrano in pobožno, kakor zadnje nedeljo popoludne pri takozvanih „medicinsko-somatologijskih predavanjih“ alias pridigah o nečistosti, nad katerimi se je spodtikalo še celo prosto ljudstvo. Potolaži naj se tudi gospod Anton, če so se ob priliki grozne nesreče spokorile nekatere izgubljene ovce, „ki sicer ob nedeljah in praznikih zanemarjajo svoje verske dolžnosti“ in so prišle v cerkev. Saj celo sveto pismo pravi, da je v nebesih več veselja nad jednim spokorjencem kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi — posebno če slednji v istini niso tako pravični, kakor se kažejo!

Hudo zamerili so se g. dekanu oni neznanci, ki so se drznili na „njegov farovž“ obesiti „črno cunjo“ (kakor se blagovoli g. dekan izraziti), tako da je nazivlje „pobaline“ in „Gassenlumpe“ (sic!) Kdor rabi take izraze raz leco, ta se je sam označil in pač ni treba komentara. Sploh teh psokv g. Anton ni poslal na pravo adresu. Taki priimki, kakor „Gassenlump“, bi se po našem skromnem mnenju veliko bolj prilagali tacemu, kojega je na primer po noči v kakej stranskej ulici treba napoditi s kamni.

Opravičuje se nadalje g. dekan, da ni mogel ničesar ukreniti, ker je čakal „višjih povelj!“ Kako je neki to, da se je g. dekan ravno pri tej priliki pokazal tako poslušnega in pokornega, ko vendar sicer tako rad samopašno in samostojno postopa, zmatrajoč se za najvišjo in jedino instanco tudi v zadevah, katere njega bore malo brigajo in to posebno v odnošajih z mestno občino. Kdo bi mu neki mogel kaj, ko bi bil zaukazal po svojej dekaniji zvoniti in brati maše po umrlem cesarjeviči? Zakaj se je to zgodilo v Tržiči in v Kokri pri Kranji? V „Slovenčevaj“ številki z dne 10. t. m. smo brali, da se iz Ljubljane nikomur na deželi ni prepovedalo zvoniti.

Samega sebe in svoje nelojalno postopanje označil je g. dekan Anton posebno z izjavo, da bi bil zabranil pohod v cerkev, ko bi bil preje o tem vedel. No, kolikor je nam znano, obvestil je o tem g. dekana že precej zgodaj v jutro naš obče priljubljeni g. okr. glavar. Opozarjamo pa g. dekana na tem mestu, da se je zvršil ta pohod vsled priprostega dogovora, po prijateljskem obveščeni, nikakor pa ne po agitaciji. Ljudstvo vsak dan pričakuje, da poprime čast. duhovščina inicijativo, poslušilo se je v svojem lojalnem mišljenju prav rado nudeče se prilike, da skaže zadnje čast ljubljenu sinu premilega našega vladarja. Opozarjamo tudi, da se niti uradnije niti kdo drug ni udeležil oficijalno tega pohoda, ampak vsak je prišel le kot pošten in udan Avstrijec. Radovedni smo res, če bi si bil g. dekan drznil braniti komu uhod v cerkev. Ne dosta, da sam ni storil ničesar v znak sožalenja povodom smrti cesarjevičeve, bil bi celo rad oviral, da bi izraževali drugi svoje čute v tihej molitvi.

Faktuma, da je neznan zlodejec g. dekanu ubil okno, gotovo nikdo ne odobruje, a kamna, s katerim se je to zgodilo, naj ne hrani g. dekan — kakor sam pravi — kot spomin na ubito okno, marveč kot svareč spomin na svoje nelojalno postopanje.

Končal pa je g. dekan svoj zagovor tako-le: „Da bote vedeli, da nikomur ne zamerim, blagoslovim Vas vse, meni udane in meni neudane!“ Gosp. dekan! obdržite vendar Svoj

*) Gospod dekan zaklepa namreč proti policijskim določbam pri velikih mašah, ko se zbere na stotine ljudstva v cerkvi, vsa vrata, razun glavnega uroda.

nadri blagoslov záse in za Svoje udane; mi upamo brez njega deležni postati nebeškega veselja!

Dvomimo, da si je g. Anton stekel slave s to propovedjo. Čudne sodbe se slišijo o njej mej prostim ljudstvom in toliko mu lahko zagotavljamo, da je zgubil pri omikancih vse spoštovanje, kolikor ga je še užival. Tolažili ga bodo njegovi „udani“! Amen.

Z Dunaja 13. februarja. Tudi peti večer slovenskega kluba ni zaostal za prejšnjimi. Prezanimivi govor g. Svetiča, izborna petje kvarteta akademičnega društva „Slovenije“ in veselo občevanje udeleževalcev tega večera napravilo je dober utis na vse. Ako bi hoteli biti trivijalni, rekli bi morda, da smo jih videli tudi mnogo, ki jih ni bilo ta večer v klub. Toda tega ne. Trivijalni ne bomo, in spustimo se raje precej v natančen opis tega večera.

Omenil sem v zadnjem dopisu, da bode ta večer čital v klubu g. dr. Štrekelj. Toda imenovani gospod biva sedaj po opravkih daleč od Dunaja. Mestu njega čital je, kakor že rečeno, gospod Svetič svoj spis z naslovom: „Nekaj o napredku“.

Predsednik kluba g. Navratil omenjal je otvorilvi večer prežalostnega dogodka za Avstrijo, smrti cesarjeviča Rudolfa. Naštevši njega zasluge, poudarjal je posebno njega ljubezen do vseh narodov avstrijskih, kar se posebno kaže v njegovi znameniti knjigi „Oesterreich in Wort und Bild“. — Navzoči poslušali so ta govor stoji.

Potem čital je gosp. Svetič. Tega gospoda spisi slove jako po svoji temeljitosti in isto tako po svoji vnanji dovršenosti. V njih kaže se veččaka ne le v slovenski in nemški literaturi, ampak tudi v francoski, angleški itd. To kar on pove, ne da se razrušiti ali ovreči, to stoji na trdni podlagi znanosti, logike in razuma. Ne bode odveč, ako tu navedemo na kratko vsebino tega berila. Naj sodijo bralci sami. Naj se ne misli, da se v govoru čitanemu v gostilni lahko marsikaj prezre in marsikaj odpusti. Ne, o tem, menim, mi ni treba govoriti, kajti v klubu zbira se elita slovenskega razumnštva na Dunaji in ta zna soditi strogo.

„Dan danes“ — tako začenja g. Svetič svoje berilo — „se veliko govori o napredovanju v vseh strokah gmotnega in duševnega življenja človeške družbe“ Res vse se je razvilo nepričakovano. Čas ni daleč, ko si bode zadnji zamorec s cilindrom pokril kodrasto glavo in ko bode najzanimivejši Avstralec novine čital ali jim morda celo dopisoval. Pričakovati bi bilo tedaj, da je največja dobroti živeti v sedanjem veku, vendar vpraša se: ali smo res tako srečni, kakor se pregovarjamo sami? V istini dosti je dan danes nezadovoljnih, toliko črnovidov, ki si žele nazaj starih časov. Civilizacija prispela je do najvišje stopinje, in vendar so učenjaki, ki so se prepričali, da bi bilo za človeški rod najbolje, če se povrne v naravno prostost, nepopačeno po napredku in olik. Znane so o tem misli Rousseaua, in tudi angleški pesnik Schelle y proročuje čas, v kojem bode živel človek, kakor mu vleva srce in naravni zakoni. Take sanje tudi starim narodom niso bile nič novega. Vergil sam poje o njih: Aurea prima sata est aetas“. Toda ti bili so bolj sangvinični, njim so zlate dobe že prešle. Omika sama tedaj ne prinaša še sreč. Necega južno-američanskega divjaka na primer odgojila je neka brazilaska rodovina. Postal je zdravnik, a kmalu je izgini. Čez več let našli so ga znanci zanemarjenega s tolpo tovarišev klatečega se po gozdih. Toda poreče se, to je bil divjak, ali koliko Evropejec je pa tudi, ki se strašijo omike, kakor se je mladenec v Saixu zbal pred podobo resnice, katero je bil odgrnil. Če je napredovalo človeštvo istinito, moralo bi se počutiti bolj gmotno in duševno, toda tega ni.

Če se pogleda državno življenje, vidi se, da se ravno v najbolje urejenih državah nahaja največ nezadovoljnih ljudi. Splošno blagostanje in svoboda so zmiraj še lepe sanje. Večina tlači manjšino, nazadnjaštvo ovira naprednjake in o prevratih zapirajo se stranke mejsebojno. Dajo se državni zakoni, ki se zdé najpriljubnejši, in vendar izkažejo se svoje dni pomankljive in celo nevarne. Zmeraj bolj se utrjuje prepričanje, da le samovlada zamore napraviti red. Ko dozori to vprašanje, nastopi častilakomen mož, kojemu se posreči dospeti do najvišje oblasti. Ali kmalu so državljani nezadovoljni ž njim, zopet hočejo več svobode, in snovati začno zarote, i. t. d. — Tudi družba ni se zboljšala dan danes. Tudi sedaj stan zaničuje stan, tudi dan danes bati

se je državi sosedne, da je ne razruši ali pogoltno. Sprava mej narodi ni se še pokazala. Proud hon tudi, da ni meščanskega državnega in mejnarnodnega prava. On pripoznava samo pravo sile in moči. Francoski pisatelj Lavissee piše: „Spoznali bodo, (zgodopisci bodočih časov), da se filozofi motijo, ki verujejo, da je večer napredek konečen uzrok vse zgodovine;“ i. t. d.

Na dalje prehaja g. čitatelj k vprašanju: Ali bodo kedaj ponehale vojske? V Švici res ustanovilo se je društvo za ohranjenje večnega miru, za večni mir oglasili so se tudi Herbert Spencer in Renan. Ali drugijo trdijo spet, da je vojska neizogibna, celo potrebna, tako n. pr. Moltke, De Maistre, dominikanec o. Lacordaire pišoč, da je „vera beseda, vojska pa roka božja“, in že omenjeni Proud hon.

Posebno poudarja se dandanes razvoj na znanostnem polju. Vede, posebno realne, se res gojé, celo preveč, kajti šestokrat se toži, da se zanemarija srce in čut, ko se razvija hladni um. Sedanja veda odkrila je mnogo resnic, toda potomci ovrgli nam jih bodo mnogo. Izkazalo se bode, da veda pač napreduje po kolikosti znanstva, ali ne po kakovosti. — V ametnosti kaže se zadnje čase neka utrujenost, toži se, da je sedanost onemogla v izdelovanju umotvorov. Res, ne izvrši se nič novega, sega se rado po starem, ki se podaja v nekoliko predelane obliki. Prišli so na dan pesniki, kojim je propad vodilna misel: to so francoski pesniki, ki se nazivljejo pesimiste, propadnike (decadents) i. t. d.

Ali se je povzdignila občna pravost? Ne zločini dan danes neso nič manj zverski in nič redkeji kot v prejšnjih časih. Koliko je pregreh, koje rodi civilizacija. Ta kvarit tudi telesno človeško moč, daje mu slabe živce, i. t. d. — Če tedaj človeštvo ne napreduje brezpogojno, ali ne bi bilo bolje, da nehajo vse poskušnje in vse delovanje človeško? Tega pač tudi oni, ki tajé napredek, ne priporočajo. Človeštvo mora iti svojo pot. Notranje in zvananje zapovedi učé človeka, da dela in skrbi za se in za bližnjega. Ali ne pričakujemo preveč od pozemeljskega življenja, in ne zanašajmo se preveč na zmožnosti človeškega uma. Vsaka doba ima svoje dobre in slabe naprave, vsaka svoje veljavne možé, v vsaki bilo je dosti srečnih in še več nesrečnih. Sedanji čas brezpogojno ni boljši od preteklih, in izhajati da se v vsaki dobi“.

Živa in burna pohvala sledila je berilu g. Svetiča. Krasno petje in naudušene napitnice sledile so v drugem delu večera. Bil je kratko in malo prezanimiv in vesel večer. Omeniti nam je še radostno, da je pristopil ta večer g. J. Zelenik kot ustanovnik podpornemu društvu za slovenske visokošolce na Dunaji, ter odšel g. blagajniku takoj petdeset goldinarjev. Bog daj mu še mnogo naslednikov! Živel rodoljub! Prihodnji večer 9. marca. Čital bode g. dr. Štrekelj.

Od Pesnice 13. februarja. [Izvirni dopis.] Mnogo so naši časniki že pisarili o napredku našem, bodi si v narodno-političnem, bodi si v narodno gospodarskem oziru. Pisali so tudi črnogledi, kako da se po tolikih naporih še vedno v marsičem s trudom pomičemo naprej, kako lezemo polževo pot. Kdo nas ovira? No, to ni nobena zagonetka. Vender se povsod po razkosanej našej domovini ne vrši narodni ta proces tako počasno. Pogledimo na cerkveno polje danes, in to v Lavantinsko biskupijo

Tu delamo neznanoske skoje, rekli bi pravcate „salto mortale“; to ni več prirodno, to je „čez natorno“. Kajti v prirodi ni nikakih skokov; tu se vrši vse pravilno in po zakonih večnih. Mi smo pa kar puhnil in smuknili naprej. Prav za prav tudi to dandanes ni nič čudnega; saj živimo v stoletju telegrafov, telefonov, železnic, parnikov, groznih pušk repetirk in drugih strojev, ki se vrté in šumé, da človeku kar sluh in pogled jemlje. Dasi se cerkev drži strogo in nepremično načel konservativnih, vender se je to načelo v nas slovenskem Štajeru na drobne kosce razbilo. V našej vladikovini gre vse „per Dampf“ ali „per Blitzzug“. Pisec teh vrstic bil je pred nekaj leti prisoten, ko je visok dostojanstvenik cerkven vprašal železocestnega uradnika: was versteht man eigentlich unter einem Blitzzuge? Uradnik mu takoj radostno ustreže ter pojasni „blitzuga“ pojem. A od te dobe letimo in drevimo naprej v groznej naglici, kakor bi hoteli preteči sam planet naš; mrzlično, nervozno, poteč se in sopé delajo gospodje, evo vam dokaz!

Pred menoj ležita šematizma Lavantinske vladikovine iz leta 1871. in 1889. V prvem so imena

pisana popolnem predpotopno, na pr. Tscherniwetz, Mochortschitsch, Oroschen . . . takih in enakih nagrd in nestvorij vam kar mrgoli. Pisal je ordinarijat imena prav tako komično, kakor še sedaj Celjski Wretschko piše svoje. V letošnjem imeniku pa so imena pisana pravilno razen onega Wretschka in nekoga drugega z repom „gg“.

Osemnajst let je torej minulo, pol dobe človeške! Koliko je trebalo prošelj, koliko konferenčnih ukrepov, da je ordinarijat opustil vsaj te grdobščine. Imenik je seveda tudi letos nemšk; vendar vidimo v njem velikanski ta napredek, da so nemškim župnim nazivom pridejana tudi slovenska imena. To je nečuvvena novotarija! Kako okrutno so se v Mariboru pač potili, predno so ukrenili toli napreden korak! Pisec vaš se je silno smejal prelistujoč ta imenik. Zakaj? Nekatere župnine nemajo slovenskih imen. Bože mili, kdo ja je ukral? Krasti je greh! Na pr.: Lokalie St. Oswald im Drauwalde, Pfarre St. Jakob in Lembach; nekatere pa slove jako smešno: Pfarre St. Bartholmae in Zibika (dosledno moramo to besedo čitati: Cibika!); Pfarre St. Georgen am Remšnik (to je neka zmes, na pol tič, na pol miš) itd. Človek bi vskliknil s pokojnim župnikom R. „V Mariboru že znova sv. Duha ni bilo doma“. Oj kruto nam je treba topografičnega slovarja!

Toliko let nam je torej bilo moledovati, da smo dobili ubogo to mrvico! Koliko let še bode prešlo, predno dobimo popolnoma slovensk imenik? Mi starejši duhovniki smo še itak že odrekli sladkej tej nadeji: kajti trebalo bi, ako napredujemo tako s „polno paro“ in napetimi jadrji kakor doslej, Metuzalemske starosti, — te pa sedaj nikdo več ne doseže, — če bi hoteli gledati srečni ta dan.

Zatorej pa mogo le nesmrtni bogovi umeti, kako je nek životopis zašel v lanski Mohorjev ko ledar; meni vsaj je neumevno, zakaj proslavlja slovensko društvo može, ki ovirajo narodni naš razvoj, društvo, za čegar razcvet se toliko trude najiskrenejši domoljubi? Ni li to grozna ironija? Kaj poreko k temu potomci naši? Se nam li ne bodo smejali na ves glas, ker smo bili toli najivni, da smo slavili s slikami in besedami svoje nasprotnike? Morda pa menijo nekateri gospodje, da prosti narod nič ne misli? Hvala Bogu, da že misli; njemu nemškutar ostane nemškutar, bodi si v tej ali drugej obleki.

Dejali smo prej, da ne dočakamo slovenskega šematizma. Morda pa doživimo slovensko uradovanje? „Lasciate ogni speranza voi . . .“ Ordinarijat se sploh nič ne zmeni za prošnje naše tolikokrat opetovane, da bi slovenski dopisoval župnim uradom, da bi nam pošiljal okrožnice, ukaznike slovenske. Res je, da sta duhovnikov bojazen in lagotnost tudi mnogo temu krivi. Krištof Kolombus v Mariboru se kar trese na vsem životu, ko le zagleda slovensko besedo, češ, kaaaaj bodo „zgoorej“ rekli! Nekdo si je pa vendar pomagal in to po novejši teoriji samopomočja. V sili si izmislil radikalni način, da bi ordinarijatu izvil slovensko besedo: odgovarjati ni hotel na nemške vladne dopise. To je pomoglo. Vivat sequens!

Iz mestnega zbora Ljubljanskega.

Pri posamičnih postavkih v finančnega odseka izvestji bile so kratke debate. Tako je dr. Tavčar predlagal, da se izbriše onih 500 gld., ki se kot slepa točka leto za leto stavljajo v mestni proračun. Predlog ta ni prodr.

Pri točki o razširjenji in razsvetljavi Travniških in sosednih ulic oglašil se je občinski svetnik J. Hribar, nasvetujoč, naj se plinova razsvetljava ne širi več, ker to nikakor ne kaže. Pogodba s plinovo družbo doteče že 1896. l., za to kratko dobo bilo bi škoda stroškov, vrhu tega treba bode misliti na električno razsvetljavo. Govornik predlaga, da se voli odsek 5 članov, ki se bode bavil s tem vprašanjem. Predlog obvelja, odsek za električno razsvetljavo pa se bode volil v jedni prihodnjih sej.

Občinski svetnik g. Valentinčič se toplo poteza za plinovo razsvetljavo, ki naj bi se razširila po vsem mestu, kjer je sedaj 350 plinovih, nad 100 pa petroljevih svetilk. Govornik s številkami dokazuje, koliko je plinova svečava ceneje in koliko bi mesto s to investicijo prištedilo. Predlog njegov meri na to, da mesto takoj stopi v dogovor s plinovo družbo zaradi splošne upeljave; plinove svečave, na kar župan Grasselli opomni, da se je v tem zmislu že odposlalo vprašanje na plinovo

družbo, da pa doslej še ni odgovora niti predloženega načrta.

Občinski svetnik g. Hribar priporočal je prav toplo, da bi se popravil tlak v Kolodvorskih ulicah, ki bi bil zares zelo potreben in da bi se v ta namen stavilo 2000 gld. v proračun, kar pa ni obveljalo. Dalje predlagal je obč. svetnik Hribar, da bi se narasli primanjkljaj v znesku 184.000 gl zmatral kot dolg pri posojilni zakladi in obrestoval po 5%. V tej zadevi ne more takoj predložiti natančnega amortizacijskega načrta, zato naj se stvar vrne finančnemu odseku, ki naj potem stavi primerne predloge.

Podžupan Petričič govori proti temu predlogu, ker je baje v protislovji z določbami glede mestnega posojila ter priporoča, da bi se izdale hipotekarne obligacije, ki bi se amortizovale v 50 letih. Nasvetovana 6% priklada ne zdi se mu pravična, ker je domarina v nas itak že previsoka. V Nemčiji iznaša 3 gld. na glavo, v Ljubljani 50, na Dunaji celo 75 gld. in ker bi trgovci in hišni posestniki bili preveč zadeti.

Ko je obč. svetnik Hribar replikoval, obvelja njegov predlog soglasno.

O 6% prikladi bila je obširna debata. Prvi poprijel je besedo dr. Tavčar. Oziraje se na to, da je Ljubljana v 10 letih investovala 2 milijona goldinarjev, poudarja, da treba računati s fiktivnimi močmi, da se ne sme presegati gotovih mej, da bode torej treba odlagati nove naprave, kolikor možno, ker nikakor ni možno, kar čez noč iz Ljubljane napraviti veliko mesto. Mi ne smemo vsega utakniti v nove naprave, kar moremo dobiti na posodo, prepustiti moramo marsikaj potomcem. Ker bode vsled novih in velicij investicij prihodnjih 5 let vsako leto velik primanjkljaj, treba bode meščane bolj upreči. Na ugovore se ni ozirati, saj smo videli, kako so v Italiji celo mline in vsakdanji živež obdačili, da so napravili ravnotežje v gospodarstvo. Treba torej tudi nam postopati radikalneje. 6% priklada je premala, vsaj 10% imelo bi se naložiti, 10% priklada bi ne bila čutna, ker bi zvišanje iznašalo samo za 4% več, ker se je deželna priklada za 6% znižala. Ko bi bili takoj s početka sklenili tako priklado, bili bi sedaj že na dobrem. Torej predlaga 10% priklado.

Občinski svetnik dr. vitez Bleiweis omenja novih plodonosnih naprav: klavnice, vojašnice, vodovoda itd., katerih umestnost vsakdo priznava. Govornik se strinja s predgovornikom in naglašja, da se vsaj nekoliko let ne bode smelo spuščati v podjetja, ki se ne obrestujejo, ker bode treba malo počivati. Predlog o 10% prikladi pozdravlja z veseljem, ker je preverjen, da se razsodni davkoplačevalci ne bodo pritoževali.

Obč. svetnik Velkoverh je proti 10% prikladi. Podžupan Petričič priznava žalostno stanje trgovine in obrtnije, misli, da bi priklada ne bila umestna, ker bode nekatere kroge preveč zadela, in priporoča novo posojilo. Ces. svetnik Murnik se čudi, kako se more predlagati samo 6% priklada, ki bi v oči gled naraslemu dolgu prav nič ne izdala. Druga manjša mesta imajo 25, 30, celo 41% priklado, znan mu je celo slučaj, da je mala občina sklenila 81% priklado. Za naše potrebe morala bi se naložiti vsaj 15% doklada, ki bi dajala 58.000 goldinarjev na leto, s katerimi bi se dalo kaj opraviti. Predlagana priklada je jako nizka v primeri z drugimi mesti in le obžalovati je, da se ni sklenila že prej. Zato podpira Tavčarjev predlog.

Obč. svetnik Velkoverh je odločno proti tacemu povišanju.

Obč. svetnik Povše je za finančnega odseka predlog. Sicer pa omenja, da je sedaj v Ljubljani 97 stanovanj praznih in jih bode še več, ko bodo dogotovljene južne železnice hiše, kjer bode prostora za 70 rodbin. Govornik poroča, da bi se poseglo na indirektno davke.

Ko je še obč. svetnik Benedikt govoril proti 10% prikladi in risal nazadovanje trgovine in obrtnije; obč. svetnik Hribar pa opomnil, da ima mesto Maribor n. pr. 27% priklado in ko je poročevalec Fr. Ravnikar v konečnem govoru zagovarjal finančnega odseka predlog, je poslednji obveljal z jednim glasom večine.

Potem je bila tajna seja.

Domače stvari.

— (Trgovska in obrtniška zbornica) volila je danes popoldne predsednika in II. pod-

predsenika. Oddanih je bilo 22 glasovnic, mej katerimi so štiri bile prazne. Predsednikom izvoljen je gosp. Vaso Petričič, podžupan Ljubljanski z 12 glasovi, podpredsednikom pa g. Anton Klein solastnik tiskarne i. t. d. s 15 glasovi.

— (Za „Sokolski dom“) poslal je preuzvišeni vladika Strossmajer 200 gld. Slava mu! Naj bi ga obilo posnemali Slovenci!

— (O cesarjeviči Rudolffu) širijo se razne vesti. Najbolj poučena bila je „Republique Francaise“. Iz nje zajemajo sedaj nemški, iz poslednjih še le avstrijski listi. „Beroliner Tagblatt“ ima dopis iz Pešte pod naslovom: „Kronprinz Rudolffs Debet und Credit“, ki so ga ponatisnili tudi Dunajski listi. Mej drugim se pripoveduje, da je cesarjevič Rudolf za nekega prijatelja, ki je v sorodstvu z nekim severnim dvorom, bil porok za milijon goldinarjev, dotični prijatelj pa je sedaj to zadevo brčkone že poravnal. Govorilo se je o neki drugi obvezi pri svetovno znani denarni hiši, a kakor se je pokazalo, bila je govornica neosnovana. Kot tretji slučaj se pripoveduje, da je cesar baronici Večera, materi v isti čas umrše mlade baronice Marije Večere dal milijon goldinarjev v avstrijske renti, torej efektivno 800 000 gld. na razpolaganje in tako veledušno skrbel za stare, ne baš imovite gospe bodočnost. Pri baronu Hirschu imel je cesarjevič Rudolf milijon goldinarjev uloženih. — Tako pripoveduje „Tagblatt“.

— (Poplemenitenje.) Gosp. Jakob Caučigu, stotniku prve verste v 97. pešpolku podeljeno je plemstvo s častnim naslovom „pl. Krasnidol“.

— (Iz Planine na Notranjskem) dne 14. t. m.: V včerajšnji seji je tukajšnji občinski odbor imenoval našega mecena gospoda Josipa Gorupa svojim častnim občanom.

— (Gospod Anton Lenasi,) mnogoletni župan Hrenoviški, je včeraj po kratki boleznj plućnici v Gospodu zaspal. Bodi mu zemljica lahka!

— (Gospod Jurij Šubič) prejel je te dni od dvornega svetnika Weilena pismo, v katerem se mu zahvaljuje za poslano ilustracijo k delu pokojnega cesarjeviča ter mu naznanja, da se je o njih jako naudušeno izrazil profesor Hecht. Do konca tekočega meseca upa biti gospod Šubič gotov z vsemi ilustracijami, katere bodo krasile slovenski oddelek knjige „Oesterreich-Ungarn in Wort und Bild“; potem pa odpotuje v Trst, kjer bode slikal znanega tamošnjega rodoljuba in posestnika gospoda Ivana Šabca. — Ko konča to delo, vrnil se bode zopet v Pariz, kamor ga nujno pozivlje slavni Munkacsy, da mu pomaga pri nekaterih večjih delih. V Parizu slikal bode gospod Šubič tudi veliko sliko sv. Cirila in Metoda, katero je za altar Cerkljanske cerkve naročil pri njem gospod Ivan Hribar.

— (Ples,) katerega priredi „Edinost“, dne 16. t. m. na korist zgradbi „Sokolskega doma“ namerava biti izvrstno obiskan, ker zanimanje je splošno, tudi se je že veliko ustopnic prodalo, posebno se pa nežni spol kaj pridno pripravlja na to veselico, vsaj je znano, da plesi, katere prireja vrla zaveza „Edinost“ so še vsako leto bili najbolj živahni! Sploh bodo, kakor je soditi, v soboto večer v Čitalnici zbrani vsi prijatelji in prijateljice našega čilega „Sokola“ naj bodo plesalci ali pa le gledalci! Na svidanje!

— („Učiteljski Tovariš“) ima v 4. številki nastopno vsebino: Prisrčni cesarjev ogovor. — Kako naj učitelj pripomore, da bi se učiteljski stan bolj spoštoval. (Fr. Lovšin.) — Domača vzgoja. Piše Jakob Dimnik. — Svitoslav i Danica. — Poročilo o pošiljatvah za „Prvo slovensko stalno učilsko razstavo“ „Pedagogiškega društva“ v Krškem. — Ocena. — Književnost in umetnost. — Dopisi. — Natečaji.

— (Vabilo k veselici,) katero priredi prostovoljna požarna bramba v Šmariji v V. Vodnikov spomin dne 24. svečana t. l. ob 4. uri po poludne v prostorih g. Vinka Ogorelca na Škofljici z sledečim vspreodom: 1. Govor. 2. Tombola. 3. Deklamacija. 4. Petje. Prosto razveseljevanje s plesom. Ustopnina za neude 20 kr., za družine 40 kr. Čisti dohodek je namenjen za napravo nove brizgalnice. K tej veselici mnogoštevilno najuljudnje vabi odber.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Budimpešta 14. februvarja, Odposlana kompanija pešcev vrnila se je ob 10¹/₂ uri

v noči, ne da bi bila imela kje kaj posla. Po 10. uri povsod mir. Pred klubom nezavisne stranke množica ponavlja klicala: Živio kralj! Tekom večera prijeli so 48 osob, od katerih so jih deset policijsko okrivljenih obdržali v zaporu.

Belgrad 14. februvarja. Vest, da se bode letos vršilo kronanje kralja Milana, se potrjuje, in sicer bode to svečano dejanje v starem samostanu Žiči, ki ga je sezidala dinastija Nemanjićev in v katerem so se navadno kronali srbski carji.

Pariz 14. februvarja. Zbornica vsprela z 307 proti 218 glasom predlog, da se odloži revizija ustave, dokler se narod ne izreče, na kar je Floquet dal svojo ostavko.

Bruselj 14. februvarja. Vsled zopetnega snega je promet z Nemčijo, Francosko, Angleško in Holandsko pretrgan.

Razne vesti.

* (Umrli) je 13. t. m. fml. Alojzij Pokorni, divizionar v Olomuci.

* (Nesreča na železnici.) V veliki vojvodini Luksemburgu trčila sta vkupe 12. t. m. dva osobna vlaka blizu postaje EŠ-a. Deset osob je mrtvih in 26 teško ranjenih.

* (Gledališče pogorelo.) V gledališču Royale v Aldershotu na Angleškem nastal je 8. t. m. pred predstavo ogenj na odru. Mnogoštevilno občinstvo bežalo je skozi razne izhode ter v gnječi ranilo in pomendralo mnogo osob. Gledališčno osobje se je sicer tudi rešilo, a nekatere igralke neso imele časa, preobleči se. Požar se je jako hitro širil in uničil gledališče do tal. Škoda je velika.

* (Roparsk umor.) Iz Turina se 12. t. m. brzojavlja: Kupca Paskala Pizo našli so včeraj v njegovem stanovanju via Mazzini umorjenega. Truplo pokrito je čez in čez z ranami, prizadetimi z velikimi škarjami; nekateri udje so odsekani, zdrobljeni in po sobi razmetani. Državni papirji, vredni 40.000 lir, so zginili. Ljubimko nesrečne žrtve, obče poznato razkošnico, in pa kupčevega brata so že zaprli, ker sta zelo sumna groznega zločina.

Poslano.

Gospodu župniku Fr. Romé-tu

v Čemšeniku.

Na Vaš popravek v „Slovenskem Narodu“, kjer me v svojej odličnej nelogiki nazivljete obrekovalca, ako Vam ne navedem imen onih č. gg. tovarišev Vaših, pogosto prosečih: „A Francisco Rome — libera nos, Domine!“, javljam Vam, da mi je jako lahko podati Vam javno nekaj takih naslovov, in to hočem tudi storiti, ako Vi darujete družbi sv. Cirila in Metoda sto goldinarjev. Ako pa ne bom svoje trditve polno dokazal, plačam jaz stotak v isti namen.

Sicer se pa še nesva dosti razgovorila

Rogovilež.

Tujci:

19. februvarja.

Pri **Slonu:** Liblon z Dunaja. — Tausig iz Linca. — Fischer iz Trata. — Dietz iz Norinberga. — Haselhofer z Dunaja. — Bartuska plemenita Bartacar iz Trata.

Pri **Malič:** Ranzoni, Merkes, Popper, Šile, Adler in Kraus z Dunaja. Stangček iz Pulja. — Dörfler iz Kočevja. — Teiner iz Seitenstetena.

Pri **avstrijskem cesarju:** Tavlaris, Galoussis iz Kalimosa na Turškem. — Rosman iz Novega mesta. — Kos z Dunaja.

Umrli so v Ljubljani:

10. februvarja: Jožef Grum, delavec, 70 let, Karlovska cesta št. 18, za oslabljenjem. — Weikhard pl. Gandini, deželne sodnije svetnik v pokoju, 83 let, na Bregu št. 14, za kapom.

11. februvarja: Jovana Cvek, učiteljica, 31 let, Vodnikove ulice št. 2, za jetiko.

12. februvarja: Edvard Rothkugel, tkalec, 69 let, Prečne ulice št. 4, za zatolščenjem srca. — Anton Pogačnik, kurjač, 28 let, Kolodvorske ulice št. 20, za jetiko. — Marija Wohlgemuth, dekla, 82 let, Kravja dolina št. 11, za oslabljenjem. — Rozalija Izlaker, krojačeva hči, 6 mes., Stari trg št. 19, za božjastjo. — Helena Suhadolnik, delavka, 50 let, Karlovska cesta št. 22, za jetiko. — Karol Herman, umirovljeni rudarski kontrolor, 66 let, sv. Jakoba trg št. 11, za rakom na jeziku. — Apolonija Povž, gostija, 73 let, Ribje ulice št. 7, za bramorico na kolenu.

14. februvarja: Rihard Steska, dijak, 15 let, Gospodske ulice št. 8, za jetiko.

V vojaški bolnici:

12. februvarja: Janez Engelbogen, ognjčar, 27 let, se je sam ustrelil.

Mnogoletna opazovanja. Proti slabosti želodca in pomanjkanju slasti do jedij, sploh pri vseh želodčnih boleznih se pristni Moll-ovi „Seidlitz-praški“ zelo odlikujejo od drugih sredstev, s svojim prebavljenjem pospešujočim in želodec okrepjujočim uplivom. Cena skateljici 1 gld. Po poštnem povzetju razpošilja jih vsak dan A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj vedno izrecno Moll-ove pripravate z njega varstveno znamko in podpisom. 3(55-2)

Spominjajte se dijaške in ljudske kuhinje pri igrah in stavah, pri svečanostih in oporokah, kakor tudi pri nepričakovanih dobitkih. (161-4)

„LJUBLJANSKI ZVON“

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Loterijske srečke 13. februvarja.

V Pragi: 27, 82, 9, 56, 60.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
14. febr.	7. zjutraj	737.0 mm.	-12.0° C	sl. vzh.	jas.	0.00 mm.
	2. popol.	733.9 mm.	5.8° C	sl. vzh.	jas.	
	9. zvečer	731.0 mm.	-8.4° C	sl. vzh.	obl.	
Srednja temperatura - 8.7°, za 8.4° pod normalom.						

Dunajska borza

dné 15 februvarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	83.30	83.30
Srebrna renta	83.80	83.85
Zlata renta	111.25	111.30
5% marcna renta	98.90	98.90
Akcije narodne banke	884.—	884.—
Kreditne akcije	310.30	311.60
London	121.30	121.35
Srebro	—	—
Napol.	9.59	9.59
C. kr. cekini	5.68	5.68
Nemške marke	59.30	59.30
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	136 gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1854	100	180
Ogerska zlata renta 4%	—	101
Ogerska papirna renta 5%	—	94
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	104
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	122
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	—
Kreditne srečke	100 gld.	184
Rudolfove srečke	10	22
Akcije anglo-avstr. banke	120	127
Tramway-društ. velj. 170 gld. a v.	236	50

Pisarja

z lepo pisavo, slovenščine veččega, vsprejme takoj notarska pisarna v stalno službo in pod ugodnimi pogoji. (108-2)

Kje? pove upravništvo „Slovenskega Naroda“.

V nedeljo dne 17. februvarja t. l. otvorim v lastnej hiši št. 17 poleg parnega mlina v Ljubljani novo

gostilnico

pod imenom „TRIGLAV“, kjer bodem točila dobra dolenska vina po nizkej ceni in slavnemu občinstvu, kojega uljudno vabim, vsestransko dobro postregla.

S spoštovanjem

(112-1)

Lucinka Odlazek-ova.

Prodaja

domače perutnine.

Z mlekom pitane štajerske kapune K gld. 1.10
 „ „ „ „ „ „ 1.—
 „ „ „ „ Polarde „ „ 1.—
 „ „ „ „ Purane „ „ —.80
 „ „ „ „ Race „ „ —.95
 Nadalje perje od kapunov brez peruti „ „ —.20
 Velike gozdne jerebe komad po „ —.90
 Škarjevce „ „ 1.40

razpošilja proti povzetju (99-3)

Josip Robitsch v Mariboru.

Sveži pustni

krofi

dobivajo se vsako nedeljo v

Jak. Zalaznikovi pekarni

(11-1) Stari trg št. 19.

Po soglasnej sodbi odličnih strokovnjakov

koroški rimski vrelec

jako odlična zdravilna studenčnica pri vratnih, želodčnih, mehurnih in obistnih boleznih, pri kataru, hripavosti, kašljanju, posebno za otroke, poleg tega pa tudi (736-16)

jako fina namizna voda

s posebno dobrim okusom, brez vseh organskih in železovih otežujočih primesi.

V Ljubljani ga prodaja M. E. Supan; v Kranju: F. Dolenc; v Celju: J. Matič.

KMETOVOALEC.

Ilustrovan gospodarski list s prilogo „Vrtnar“.

Uradno glasilo c. kr. kmetijske družbe vojvodine kranjske.

Urejuje Gustav Pirc, družbeni tajnik.

„Kmetovalec“ izhaja 15. in zadnji dan v mesecu ter stoji s prilogo vred 2 gld., za gg. učitelje in ljudske knjižnice pa le 1 gld. na leto. — Udje c. kr. kmetijske družbe kranjske dobivajo list brezplačno.

Inserati (oznanila) zaračunajo se po nastopni ceni: Inzerat na celi strani 16 gld., na 1/2 strani 8 gld., na 1/4 strani 5 gld. in na 1/8 strani 3 gld. Pri večih naročilih velik rabat. Družabnikom izdatno ceneje. Vse inserate zunaj Kranjskega sprejemata le Haasenstein & Vogler na Dunaji (Wien, I., Wallfischgasse Nr. 10).

Vsa pisma, naročila in reklamacije pošiljati je c. kr. kmetijski družbi v Ljubljani, v Salendrovih ulicah št. 5.

Z l. 1889. nastopi „KMETOVOALEC“ VI. letnik. „KMETOVOALEC“ je edini veči gospodarski list in ob enem največji, zato ni čuda, ako je med najbolj razširjenimi slovenskimi listi. V l. 1888. prinesel je „KMETOVOALEC“ na 212 straneh velike oblike 80 večih in 105 manjših gospodarskih in sicer poljedeljskih zanimivih odgovorov na gospodarska vprašanja, katera so stali pripravi za naprednega kmetovalca tako važno, da ne sme biti slovenskega gospodarja brez teh koristnih listov. — „KMETOVOALEC“ s prilogo „VRTNAR“ stoji na leto 2 gld., gg. učitelji plačajo pa le polovico. Udje c. kr. kmetijske družbe dobivajo „KMETOVOALEC“ s prilogo „VRTNAR“ brezplačno. — Naročila sprejema c. kr. kmetijska družba v Ljubljani, v Salendrovih ulicah št. 5. Naročniki, ki vsotpijo med letom, dobijo vse izšle številke. (874-3)

